

Uit de pastorie – week 28 2021

Wat achter ons ligt

Vorige week hielden we een terugkomavond met de belijdenisgroep van vorig jaar. Het is goed om een jaar na het belijdenis doen met elkaar door te praten: hoe is het na de belijdeniszondag verder met je gegaan? Heb je je plek in de gemeente gevonden? Hoe ervaar je het Heilig Avondmaal, en wat vind je daar misschien nog moeilijk aan? Groeide je in het geloof of viel je terug? Het werd een bijzonder fijne ontmoeting waar de diepste dingen van het hart gedeeld werden en er ook iets van onderling pastoraat zichtbaar werd.

Treffend was dat verschillende benoemden dat ze de kerkdiensten zo gemist hadden, de samenhang. Dat nu de vanzelfsprekendheid van de kerkgang er af was, ze juist de kerkgang des te meer waardeerden en nodig hadden. Dat herkennen we hopelijk allemaal. Ontberen doet begeren, zegt het spreekwoord. Als iets ineens niet meer vanzelfsprekend is, ga je pas merken hoeveel het voor je betekent. Rond de kerkdiensten hangt de laatste tijd een wonderlijk soort vreugde, ‘we mogen weer!’ roepen mensen elkaar toe. Het is ook de vreugde van het elkáár weer zien – met als keerzijde de pijn van het sommigen al zolang niet meer gezien hebben.

Hoewel ik gedurende de coronatijd zelf bijna elke zondag wél kerkganger mocht zijn, merk ik dat ik de erediensten ook op een andere manier steeds meer ga beleven als een geschenk. Namelijk dat we door de liturgie gedragen worden. Je zou denken dat wij de liturgie dragen, vormgeven en invullen – maar het is eigenlijk andersom. In de liturgie geven wij onszelf niet alleen, maar wij ontvangen ook. De liturgie neemt ons op sleeptouw. Met name de ‘vaste onderdelen’ zoals votum en groet, wet en geloofsbelijdenis, het Onze Vader, de zegen – ze klinken elke zondag. Hoe wij er ook aan toe zijn. Hoe vol of leeg we ook zijn. Ze klinken ook als wijzelf geen woorden hebben, geen geloof meer hebben. Ze worden ons voorgezegd, toegezegd, aangezegd. En daar komen de psalmen nog eens bij. Of je ze nu zelf gekozen zou hebben of niet, ze klinken. Je zingt mee. Ze nemen je mee op het spoor van de Heilige Geest. Of je er nu op gerekend had of niet. Door iedere zondag dezelfde dingen te herhalen, ontstaat er in je geestelijk leven een soort basis van dingen ‘die zo zijn’, zo wordt ons geloof gefundeerd in wat van God uit vast en zeker is. Zo draagt de kerk ons in haar liturgie, wij sluiten aan, wij nemen deel, en zo eigent de Heilige Geest ons óók door de liturgie de schatten en gaven van Christus toe!

We merken het allemaal nu we weer samen mogen zingen. Zeker zoals het zondagavond met de slotzang ging. Al waren we met een kleine 180 kerkgangers, het klonk weer op z’n Elburgs en je voelde dat het dwars door de harten ging.

De preek van zondagmorgen bracht een ingewikkeld thema ter sprake: is de Bijbel een boek dat geweld verheerlijkt? Mozes en Israël zingen immers een loflied voor de HEERE op de ondergang van de Farao en zijn leger (Ex.15:1). Voor je het weet, word je als christen op één hoop gegooid met religieuze extremisten en terroristen die in de naam van god (ik schrijf bewust een kleine letter!) dood en verderf zaaien. Lees de wraakpsalmen in de Bijbel maar eens, dat is in feite toch niets anders? Nu ga ik de preek hier niet herhalen, maar wel wil ik u en jou graag wijzen op een ontzettend leerzaam boekje dat recent over dit thema verschenen is: ‘God gebruikt geweld’, geschreven door ds. M.P.D. Barth. Hij is legerpredikant (en zit dus dicht bij het geweld). Het boekje verscheen in de Artiosreeks van de Gereformeerde Bond, is bij de boekhandel te verkrijgen en is heel geschikt als vakantielectuur!

Wat voor ons ligt

Komende zondag hoop ik beide diensten te leiden. Dat ik dat tot nu toe steeds heb kunnen doen, is ook mijzelf een wonder. Het wordt langzaam maar zeker wel zwaarder om twee preken in een week voor te bereiden. Na de zomervakantie ziet mijn preekrooster er anders uit omdat ik dan de meeste

zondagen maar één keer 'thuis' preek. Komende zondag lezen we in de morgendienst verder in het boek Exodus. Omdat we ons vooral op de figuur van Mozes richten, zullen we niet elk detail van de woestijnreis behandelen (dan zijn wij ook 40 jaar bezig en wordt een preken-serie ook een woestijnreis). Het is mijn streven om de preken-serie over Mozes dit jaar af te ronden en dan weer aan iets anders te beginnen. In de avonddienst staan we aan de hand van zondag 16 stil bij de dood van de Heere Jezus en Zijn nederdaling in de hel. Vooral antwoord 44 is zo diep en troostvol. Als jongere heb ik zelf uit dit antwoord geleerd dat er een woord als 'aanvechting' bestaat, en wat het is. Wat heeft me dat geholpen, en nog steeds. Als we bedenken dat de catechismus een boekje is wat jongeren wil helpen om te geloven, zien we hoe belangrijk het is om onze kinderen en jongeren in de geloofsopvoeding te leren omgaan met aanvechtingen. Want die zijn er in het leven van elke christen.

We wensen elkaar rijke en gezegende diensten toe.

Ten slotte

Een hartelijke groet uit de pastorie van mijn vrouw en mij. Dank voor uw liefde en meeleven bij wat we in ons gezin meemaken. De HEERE zij ook u en jullie allen nabij, thuis en op vakantie.

Uw A.J.M.